

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: T. A. D., nar. X,
naposledy známým pobytem: X,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě ze dne 5.12.2022 proti rozhodnutí žalované ze dne 4.11.2022 č.j. CPR-33836-2/ČJ-2022-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Sokolov (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydanému pod č. j. KRPK-2318-58/ČJ-2022-190022 dne 15. 08. 2022, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a

odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, zejména nezjistil všechny skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení dle § 50 odst. 3 správního řádu. V řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí si správní orgán I. stupně odmítl vyžádat žalobcem navrhované stanovisko příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí, aniž by si však současně opatřil dostatek důkazů a podkladů pro definování a vymezení nejlepšího zájmu nezletilých dcer žalobce. Dále žalovaný podle žalobce neprovedl náležité poměření dvou protichůdných zájmů vstupujících v projednávané věci do kolize, a to veřejného zájmu na vycestování žalobce a zájmu na zachování základního lidského práva žalobce i jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života, respektive nepřihlédl ke všem relevantním okolnostem soukromého a rodinného života žalobce, podstatným pro vymezení intenzity jemu a jeho rodině hrozící újmy v důsledku nuceného vycestování žalobce. Tímto postupem se žalovaný podle žalobce dopustil porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a mezinárodních závazků České republiky, zejména těch vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
3. Žalobce v žalobě připomněl, že byl dne 3. 12. 2021 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a byla mu stanovena zkušební doba v délce 6 let. V době výkonu trestu odnětí svobody bylo žalobci pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu a odňato postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta členského státu Evropské unie. Současně byla žalobci stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Lhůta k vycestování tak žalobci uplynula dne 2. 1. 2022 a ode dne 3. 1. 2022 byl pobyt žalobce na území České republiky neoprávněný. Žalobce však aktivně svou pobytovou situaci řešil a 5. 1. 2022 se dostavil na příslušné pracoviště správního orgánu I. stupně. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce má na území České republiky rozsáhlé rodinné vazby, když sdílí společnou domácnost s manželkou a dvěma nezletilými dcerami 11 a 9 let, kdy všichni jsou držiteli povolení k trvalému pobytu. Rodina sdílí společnou domácnost. Nezletilé dcery žalobce v rámci svého výsledku uvedly: „bydlím s mamkou, s tatškou, se sestríčkou“, potvrdily, že byl jejich tatínek po určité době „ pryč“, avšak současně zdůraznily, že si s tatínkem volaly a jezdily za ním na návštěvu. V současné době je tatínek vozí na výlety, hraje si s nimi, stará se o domácnost, vaří, pere a uklízí, s tatínkem mají dcery hezký vztah. Na otázku, co by pro nezletilé dcery znamenalo, kdyby musel jejich otec vycestovat, obě shodně uvedly, že by byly moc smutné. Žalobce tvrdil, že vývoj nezletilých dcer žalobce může být nevratně nepříznivě zasažen nuceným vycestováním jejich otce na předem nepředvídatelnou dobu do země původu. Žalovaný vyjadřuje své přesvědčení, že orgán sociálně-právní ochrany dětí v těchto případech neprovádí kontrolu a šetření, jelikož je jeho kontrola zaměřena na děti uvedené v § 6 a § 54 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálně-právní ochraně dětí“). Žalobce poukazuje, že výčet případů, na něž se zaměřuje sociálně-právní ochrana dětí, uvedený v § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, je výčtem demonstrativním, tedy neuzavřeným, přičemž výklad ustanovení zákona o sociálně-právní ochraně dětí podaný žalovaným se nejen přičí smyslu a účelu zákona o sociálně-právní ochraně dětí, ale rovněž principu nejlepšího zájmu nezletilého dítěte, jak je vyjádřen v čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
4. Dále žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně posoudil, zda by i uložená povinnost

opustit území členských států Evropské unie mohla být nepřiměřená z hlediska zásahu do základního práva na respektování soukromého a rodinného života, když opakovaně pouze vyzdvihoval povahu opatření v podobě povinnosti opustit území členských států Evropské unie jakožto nejmírnějšího opatření, aniž by fakticky k samotnému posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí materiálně přistoupil a zohlednil individuální okolnosti případu žalobce. Není přitom vyloučeno, že by mohl správní orgán v konkrétní věci dospět k závěru, že zájem cizince na respektování soukromého a rodinného života převáží nad protichůdným veřejným zájmem. V takovém případě by správnímu orgánu nezbylo nic jiného, než upustit i od vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie. Žalobce pobývá na území České republiky již velice dlouhou dobu (20 let) a má zde jemu nejbližší rodinu, jejíž členové disponují stabilním pobytoým oprávněním v podobě povolení k trvalému pobytu. Rovněž žalobce byl držitelem nejvyššího pobytového oprávnění, které mu však bylo pravomocně zrušeno v době výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se z důvodu neznalosti právních předpisů a tlaku a strachu, jemuž byl v době výkonu trestu odnětí svobody subjektivně vystaven, opomenul bránit řádnými opravnými prostředky. Rodina žalobce, zejména jeho nezletilé dcery, jsou plně integrované do české společnosti, narodily se na území České republiky, prožily zde celý svůj život, hovoří plynule česky (jak vyplynulo z průběhu jejich výslechu), plní zde povinnou školní docházku a mají zde všechny své přátele a sociální zázemí. Dcery žalobce tak lze považovat za faktické tuzemce a není pochyb o tom, že se jim po dosažení věku 18 let podaří nabýt státní občanství České republiky a stát se tak rovněž tuzemci právními. Taktéž manželka žalobce má na území České republiky zázemí a zdroj příjmů, z něhož živí celou svou rodinu. Ani po dobu výkonu trestu odnětí svobody nedošlo ke zprerhání vazeb mezi členy rodiny žalobce, jelikož manželka a nezletilé dcery žalobce pravidelně navštěvovaly a byly s ním v neustálém telefonickém kontaktu. Od podmíněného propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody rodina sdílí společnou domácnost, žalobce je plně orientován na svou rodinu a věnuje se péči a výchově svých nezletilých dcer. Hrozící újma v důsledku nuceného vycestování tak dosahuje téže intenzity jako újma, jež by žalobci hrozila v důsledku uložení správního vyhoštění se stanovením doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, a to s ohledem na nesplnění podmínky trestní zachovalosti. Podle žalobce tak správní orgán I. stupně i žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života, nevěnovaly dostatečnou pozornost všem okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, zejména opomenuly vymezit a učinit středobodem všech svých úvah nejlepší zájem nezletilých dcer žalobce.

5. K žalobě bylo ještě přiloženo čestné prohlášení mladší dcery D. N. L., která se podepisuje jako A. D. N. L. ze dne 28.11.2022, kde uvedla, že táta žije s námi a stará se o nás společně s mámou. Táta vaří, uklízí, hraje se s námi, aby máma šla do práce. Čestné prohlášení starší dcery, která se podepisuje jako D. N. Q. N. z téhož dne, uvádí: táta žije s námi doma a stará se o nás společně s mámou. Táta vaří a vysává dům, aby máma mohla jít do práce. Když táta půjde do Vietnamu, tak budu smutná. K tomu byly ještě přiloženy rodinné fotografie, kde je žalobce se svými dětmi a manželkou při různých příležitostech.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že veškeré rozsudky, na které žalobce odkazuje, se týkají zamítnutých žádostí o pobytová oprávnění, popř. řízení o zrušení pobytoých oprávnění. Je tedy jednoznačně zřejmé, že se jedná o zcela odlišná řízení, než v tomto případě a nelze tak tyto rozsudky považovat v předmětném řízení za

relevantní.

7. Ze správního spisu vyplynulo, že podle úředního záznamu Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 5.1.2019 se v tento den dostavil žalobce na odbor cizinecké policie a bylo zjištěno, že nemá žádné pobytové oprávnění, když mu byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu rozhodnutím, které nabylo právní moci 30. 3. 2019. Součástí správního spisu je usnesení o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu vydaném Okresním soudem v Mostě 3. 12. 2021 pod č.j. 6 PP 314/2021. Podle úředního záznamu o pobytové kontrole u žalobce na adrese X, zde byla zastižena manželka žalobce, která sdělila, že pracuje v tržnici, má zde stánek, manžel se stará o domácnost a o děti, mají spolu dcery, které chodí do základní školy. Součástí spisu je i rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-650-5/ZR-2019 ze dne 3. 3. 2019 o tom, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta k vycestování do třiceti dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobod. Ve správním řízení dne 25. 2. 2022 žalobce uváděl, že přicestoval do České republiky v roce 2002 za účelem podnikání, prodával zde cigarety, alkohol a textil. Od roku 2017, kdy se dopustil trestné činnosti v souvislosti s drogami, byl zatčen, dostal trest 8 let, po více než půlce byl podmíněčně propuštěn. Trvalý pobyt mu byl zrušen. Od té doby je v domácnosti a stará se o děti. Je ženatý přes deset let, mají děti narozené v roce 2011, 2013. Bydlí v bytě o velikosti 4+1, který spolu obývají, smlouva je na manželku, druhou polovinu obývá druhá rodina. Manželka pracuje, zajišťuje finance, prodává textil na tržnici v X. Žalobce se stará o děti, doma mluví vietnamsky, děti umí česky, chodí do školy, jedna do třetí a jedna do páté třídy. Děti se učí s manželkou. Žalobce nemá oprávnění k podnikání, ani příjmy, tak je živěn manželkou. Když byl ve výkonu trestu, chodili za ním všechny tři na návštěvu, jinak jim denně volal. Když je doma, hraje si s dětmi, uklízí, manželka je v práci od 8 do 17 hod. Když byl ve výkonu trestu, musela to zvládat sama. Chodila do práce a starala se o děti. Teď, protože jí pomáhá, je na tom lépe. Musela se hodně uskromnit, ale to co vydělá, je dostačující. Ve Vietnamu byl před sedmi lety, má tam rodiče a své sourozence. Příbuzné, kteří by byli občany Evropské unie, žalobce nemá. Jeho rodinní příslušníci mají povolený trvalý pobyt v České republice. V případě návratu se neobává žádného nebezpečí a jeho zdravotní stav je dobrý.
8. Manželka žalobce uváděla téhož dne, že se brali s manželem ve Vietnamu. Nyní má manžel zrušený pobyt a dostane povolení tak na měsíc zde pobývat. Sama má ve Vietnamu ještě rodiče, strýce a tety. Když byl manžel ve výkonu trestu, chodila sama do práce, prodávala, starala se o děti, byla na vše sama. Doma spolu mluví vietnamsky, děti se učí česky ve škole. Tak jednou měsíčně jezdila za manželem s dětmi do vězení. Manžel jim každý den volal. Finančně zajišťovala rodinu sama. Nyní pracují oba dva. Manžel pomáhá podle manželky ve vietnamské restauraci v Karlových Varech za zhruba 10 000,-Kč měsíčně. Děti spolu vychovávají. Děti mají k otci velice kladný vztah. Každé ráno v 7:30 je vede do školy. Dívají se spolu na filmy, chodí na procházky, když byl ve vězení, byly smutné. Kdyby měl vycestovat, určitě by byly velmi smutné a i ona potřebuje pomoc manžela. Děti se vyjádřily dne 28.4.2022. Starší dcera, nar. X uváděla, že žije s mamkou, taťkou a sestríčkou v domě, kde bydlí víc lidí. Asi 7 let byl podle ní tatínek pryč, neví, kde byl, volali si každý den. Jezdily se sestrou a maminkou za ním na návštěvu, vypadalo to tak trochu jako vězení. Když tatínek nebyl doma, ona a sestra mamince pomáhaly. Maminka zvládla všechno sama, chodila do práce i se o ně starala. Nyní je tatínek vozí někdy na výlet, nebo si doma společně hrají, maminka chodí do práce a tatínek ne. Stará se o domácnost, vaří, pere, uklízí. Se školou nepotřebují pomoci, mladší sestře někdy pomáhá sama. S tatínkem

mají hezký vztah, vozí je ze školy i do školy a má ráda, že si s nimi hraje. Kdyby musel odjet, byla by moc smutná, protože by si s nimi nehrál. Mamka by měla s nimi hodně starostí. Mladší dcera žalobce uváděla, že sama se označuje za Aničku, její sestru za Natašku, ale taťka má jen vietnamské jméno. Tatínek byl nějakou dobu pryč, neví kde. Každý den si volali a jezdily s maminkou a sestrou za ním na návštěvu. Bylo to v České republice, bylo to daleko, ale neví, jak se to jmenovalo. Chodí do třetí třídy základní školy. Tatínek si s nimi hraje, nebo jezdí na výlety. Mamka chodí do práce, prodává oblečení. Tatínek je doma a stará se o mě. Stará se o domácnost, vaří, dělá jim svačiny a pere oblečení. Kdyby musel odjet, byla by smutná. Mají se s tatínkem rádi. Byly společně na výletě v Holandsku, ona, mamka a sestra, to se jim moc líbilo, bylo tam hodně květin. Následně se žalobce vyjádřil písemně dne 6. 6. 2022, kde navrhl opatřit stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí.

9. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí připomněl, že žalobce porušil povinnost cizince stanovenou v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným oprávněním k pobytu, což bylo důvodem k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že se řídil i Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115 ES ze 16.12.2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Konkrétně článkem 5, podle něhož členské státy zohlední nejvlastnější zájem dítěte, rodinný život a zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržují zásady nenavrácení. Dále správní orgán I. stupně posuzoval dopad rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Vzal do úvahy závažnost a druh protiprávního jednání žalobce, délku pobytu, věk, zdravotní stav, rodinu a ekonomické poměry v ČR, společenskou a kulturní integraci do České republiky a intenzitu vazeb v zemi původu. Oproti případným zásahům do práv žalobce stojí skutečnost, že zde pobývá bez platného oprávnění k pobytu. Proto správní orgán shledal uložení správního opatření ve formě opustit území členských států Evropské unie jako nezbytné a přiměřené sledovanému účelu, neboť ochrana soukromého a rodinného života nemůže v daném případě vyvážit zájem státu před porušováním právního předpisu z jejich strany. Důležitým aspektem je trestná činnost, kterou spáchal žalobce v ČR. Provozoval ji v době ihned po narození svých dcer, tedy sám nebral v úvahu své rodinné vazby, ohrozil rodinu, narušil rodinný život páčáním trestné činnosti. Musel si být vědom, že za uvedenou trestnou činnost ho může stihnout trest odnětí svobody a zrušení povolení k trvalému pobytu. Správní orgán nepochybně, že cizinec má v ČR rodinné vazby. Je to úředně schopná osoba, zdravý jedinec v produktivním věku, je mu 41 let. Přicestoval v roce 2002, neuvedl žádný zdravotní důvod, který by mu bránil ve vycestování. Má dvě dcery, státní příslušnice Vietnamu, které mají na území ČR povolen trvalý pobyt. S manželkou se vzali 29. 1. 2011. Ohledně intenzity vazeb ke státu, jehož je stáním občanem, správní orgán zjistil, že cizinec má ve Vietnamu rodiče i sourozence. Naposledy tam byl před sedmi lety. Od 1.7.2017 byl ve výkonu trestu odnětí svobody do 3.12.2021. Z toho vyplývá, že vazby na domovský stát má stále pevné. Cizinec neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o jeho základních společenských a kulturních vazbách v České republice či plné integraci do zdejší společnosti. Přestože v ČR pobývá již od roku 2002, český jazyk stále neovládá. Účastníkem řízení nebyly v jeho souvislosti s jeho společenskými ani kulturními vazbami, které by mohly být zásahem do jeho soukromého a rodinného života, vyloženy žádné bližší informace, ač byl řádně poučen o možnosti uplatňovat svá práva a označovat důkazy na podporu svých tvrzení. Mohl sdělit

veškeré skutečnosti, které mu mohly být ku prospěchu. Ohledně ekonomických poměrů v ČR cizinec není vlastníkem nemovitostí. Ačkoliv nesmí být zaměstnán a nesmí být výdělečně činný, jeho žena při výslechu uvedla, že pomáhá ve vietnamské restauraci za cca 10000,-Kč měsíčně. Pokud by se prokázalo toto tvrzení, že pracuje v restauraci, naplnil by žalobce skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod první, neboť cizinec bez platného oprávnění k pobytu nemůže být v ČR zaměstnán. V současné situaci je však vedeno správní řízení pro závažnější porušení zákona, a to pro pobyt bez platného oprávnění k pobytu. Podle správního orgánu by se žalobce v zájmu svých dcer měl snažit o to, aby v ČR mohl legálně pracovat, vydělávat a lépe zabezpečit dcery, případně rodinu. S tím, že zde pobývá bez oprávnění k pobytu, souvisí i jeho omezení práv a zhoršení jeho postavení v oblasti sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění apod. Délka pobytu je zde 22 let, od roku 2002, což není krátký životní úsek člověka. Ve své domovské zemi však žalobce strávil dětství, osvojil si jazyk a kulturu a i nyní se pohybuje převážně ve vietnamské komunitě. Doma mluví vietnamsky. Je zřejmé, že i přes poměrně dlouhý pobyt v ČR se do společnosti plně neintegroval, i když se zapojil do páčání trestné činnosti, a navíc tato skutečnost nesvědčí o respektu k právnímu řádu státu, kde se rozhodl žít a vychovávat děti, přičemž drogovou trestnou činnost páchal v době, kdy již vychovával dcery. Ve výkonu trestu byl přes čtyři roky. To není zanedbatelná doba, co se týče odloučení od rodiny. Česká republika cizinci umožnila zde žít na území s rodinou a vychovávat zde dcery. Poskytla mu perspektivu se sociálním i zdravotním zabezpečením, kde platí právní normy a lidská práva. Cizinec toto neoceníl. Práva a povinnosti si vykládal po svém a právní normy zjevně nedodržoval. Páchal trestnou činnost v distribuci drog, což je činnost obzvláště ohrožující společnost. V době jeho výkonu trestu odnětí svobody se o chod domácnosti i výchovu dcer starala pouze manželka. Sama uvedla, že chodila do práce, prodávala na tržnici a starala se o děti. Případné osobní kontakty účastníka řízení a jeho rodiny budou tedy sice po určitou dobu po splnění povinnosti opustit území do jisté míry omezeny, ale v době nedávno minulé se svou rodinou žalobce rovněž nepobýval. Výkon trestu spočíval v odsouzení na 8 let, z toho ve vězení strávil přes 4 roky, to není zanedbatelná doba a jeho rodina, potažmo dcery, tuto situaci zvládly. Tudíž nedojde k tak náhlé změně v četnosti osobních kontaktů. Nehledě na to, že žalobce byl propuštěn z vězení teprve před pár měsíci. V případě akceptování povinnosti opustit území členských států EU, může žalobce ve svém domovském státě žádat o udělení jiného pobytového oprávnění. Doba k vyřízení náležitostí nebude podle správního orgánu tak dlouhá, aby nemohl být s dcerami znovu vztah obnoven. Intenzita zásahu do života žalobce daná rozhodnutím, závisí do značné míry také na něm samotném, neboť sankce v podobě zákazu vstupu nebyla stanovena a je hlavně na něm, kdy splní zákonné podmínky pro pobytové oprávnění. S ohledem na nebezpečnost trestné činnosti pro společnost, které se cizinec dopustil, i celkovou délku nepodmíněného trestu odnětí svobody, je zde převažující veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, a to zájem na ochraně veřejného pořádku, který cizinec hrubě narušuje. Přísný postup vůči drogovým deliktům je žádoucí z důvodu neustále se zvyšujícího rozsahu užívání návykových látek a s tím spojených obrovských škod, a zničujícího dopadu na společnost. Cizinci žijící v ČR, obchodující s drogami hrubě poškozují jméno České republiky v zahraničí. Toto svědčí o závažném narušení veřejné bezpečnosti a v případě ochrany života a zdraví osob před šířením drog, jsou veřejné zájmy závažnější než osobní zájmy cizince. Pro cizince bylo důležitější páchat trestnou činnost než pobývat v ČR v souladu se zákony. Zásah do svého soukromého a rodinného života si přivodil cizinec sám svým úmyslným protizákonným jednáním, za které byl pravomocně

odsouzen. Správní orgán si nevyžádal stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí, neboť tuto zákonnou povinnost nemá. Je na něm, jestli této možnosti využije. Ze spisu plyne, že správní orgán nereflektoval existenci rodinných vztahů účastníka řízení, má ji zjištěnou a činí součástí úvah o přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území. Stanovisko pak slouží pouze k doložení míry a povahy rodinných vztahů, ovšem v tomto směru nemá správní orgán o jejich existenci pochybnosti. Stanovisko by tak mělo jen doplňující charakter. Správní orgán je oprávněn sám posoudit a vyhodnotit, zda je možné uložit povinnost opustit území, a zda je toto přiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života.

10. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí doplnil, že fakt, že se žalobce pouhý druhý den svého neoprávněného pobytu sám dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, nijak nesnižuje společenskou škodlivost protiprávního jednání. Toto jednání je neakceptovatelné a zcela odůvodňující vydání rozhodnutí o povinnosti vycestovat. Žalobce se dostavil kvůli vyřešení svého vědomého neoprávněného pobytu a musel předpokládat, že bude muset opustit ČR. Rodinné a soukromé vazby cizince, který není držitelem pobytového oprávnění, tím nahradit nelze a nelze ani očekávat, že bude tolerován neoprávněný pobyt. Tímto postupem by správní orgán postupoval v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, který stanoví podmínky, za nichž je cizinec oprávněn pobývat v ČR, a rodinné nebo soukromé vazby touto podmínkou nejsou. Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU vždy představuje zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba vždy v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na ukončení protiprávního jednání a zájmem na ochraně soukromého či rodinného života. V zájmu cizinců je dodržovat právní předpisy platné na území, pokud chtějí požívat plné ochrany státu, jinak musí nést pro ně nepříjemné následky. Správní orgán odkázal na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod deklarující právo na respektování rodinného života. Současně úmluva připouští zásah do tohoto práva v souladu se zákonem a v oblastech zájmu státu. Přičemž rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU bylo vydáno na základě zákona č. 326/1999 Sb. Právo pobývat v ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a projevem suverenity státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat pobytu. Napadené rozhodnutí je mírnějším opatřením než správní vyhoštění. A v případě neoprávněně pobývajícího cizince vůbec nejmírnějším opatřením, které lze v dané situaci přijmout. Rozhodnutí není mimo povinnosti vycestovat, spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna, které by měly přímo vliv na nemožnost získat vízum či povolení k pobytu. Z Úmluvy o lidských právech a základních lidských svobodách vyplývá toliko garance respektování rodinného a soukromého života, nikoliv právo zvolit si jejich realizaci z hlediska geografické lokace. Ani odvolací orgán nezpochybňuje intenzitu rodinných vazeb žalobce a připouští zásah do této sféry života, avšak nikoliv v míře, kterou uvádí žalobce. Nebyl shledán zásah nepřiměřené intenzity jednak proto, že do této sféry bylo již citelně zasazeno odsouzením a výkonem trestu odnětí svobody v délce bezmála 4 roky, kdy účastník řízení ztratil výraznější vliv na chod rodiny a vývoj svých dětí, stejně jako byla oslabena citová vazba dětí k němu. Co se týče tvrzené péče o děti, zde žalovaný poukazuje na výslech manželky žalobce, kde uvedla, že po dobu výkonu trestu manžela se o vše starala sama. Účastník řízení pracuje ve vietnamské restauraci, kde vydělá 10 000,-Kč měsíčně, což ne zcela odpovídá nepostradatelné péči z jeho strany. Navíc účastník řízení není v této chvíli oprávněn vykonávat žádnou výdělečnou činnost.

S ohledem na možnou skutečnost o výtěžné činnosti žalobce a věku nezletilých dětí je zřejmé, že se děti byly a jsou schopny v určité míře se postarat samy a není důvod se domnívat, že by tomu nebylo i v případě vycestování žalobce. Nedochází tak k porušení článku 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť rozhodnutím nedochází k odebrání dítěte bez možnosti kontaktu nebo umístění do soukromého nebo veřejného zařízení sociální péče. Žalobci není bráněno v pravidelném kontaktu s dětmi. Děti ho mohou společně s matkou navštívit nebo účastník při komunikaci může využít sociální sítě nebo moderní telekomunikační technologie. A není ani omezen zákazem vstupu na území členských států EU. Po získání pobytového oprávnění se může kdykoliv vrátit do ČR za rodinou. Je na aktivitě účastníka, kdy si zařídí pobytové oprávnění, krátkodobé či dlouhodobé. Ohledně nevyžádání stanoviska OSPOD správní orgán I. stupně podle žalovaného nepochybil, neboť tento úkon by nepřinesl nové skutečnosti, které by měly vliv na rozhodnutí. Správní orgány nerozporují rodinný život žalobce, naopak s přihlédnutím k této skutečnosti vydaly rozhodnutí o povinnosti opustit území EÚ. OSPOD zastupuje zájmy dítěte v řízení, v nichž se rozhoduje o samotných nezletilých, například o svěření do péče, k určení výživného, úprava styku se rodiči, a kontrola je zaměřena na děti uvedené v § 6 a § 54 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů. Posouzení důsledků dočasného odloučení od svého rodiče, který pozbyl pobytové oprávnění a musí vycestovat, není důvodem uvedeným v § 6 nebo § 54 zákona č. 359/1999 Sb., a z úřední činnosti odvolacímu orgánu je známo, že právě z důvodů nesplnění podmínek výše uvedených §§ OSPOD kontrolu a šetření neprovádí. Ohledně omezené možnosti návratu žalobce z důvodu nesplnění trestní zachovalosti je žalovaný toho názoru, že tyto skutečnosti měl brát žalobce v potaz při páčání trestné činnosti, kdy mu muselo být zřejmé, že při prokázání trestného činu a zde zvlášť závažného trestného činu, mu bude povolený pobyt v první řadě zrušen a v druhé řadě velmi obtížné bude získat nové oprávnění k pobytu. Žalobce pouze vlastním jednáním ovlivnil život nejen svůj, ale celé rodiny, upřednostnil páčání trestné činnosti nad rodinnými zájmy. Musel tak předpokládat možné následky svého jednání, a to mimo jiné ztrátu pobytového oprávnění v ČR a s tím související dočasné odloučení od rodinných příslušníků. Musel také předpokládat, že když spáchal zvlášť závažný trestný čin, bude mít obtížnější postavení při žádosti o nové oprávnění k pobytu. Důsledky svého jednání budou i na jeho rozhodnutí, kde bude realizovat rodinný život, přičemž je zde možnost, že z důvodu společného soužití rodiny bude muset území ČR opustit krátkodobě nebo natrvalo i manželka a děti, neboť pobytové oprávnění zakládá právo k pobytu, nikoliv povinnost. Toto měl brát v úvahu při páčání trestné činnosti. Žalovaný neshledal okolnosti, které by odůvodňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti žalobce v ČR, přičemž žalobce aktuálně nedisponuje žádným pobytovým oprávněním a jeho jednou možností je požádat o nové pobytové oprávnění mimo území ČR. Přijaté opatření dle žalovaného se nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, a tedy je plně v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu zákona č. 500/2004 Sb.

11. Žalobu soud neshledal důvodnou.
12. První žalobní námitka směřovala do údajně nesprávného postupu v podobě neopatření stanoviska orgánu OSPOD. k tomu soud uvádí, že správní orgány nepochybily, neboť oba dostatečně podrobně ve svých rozhodnutích zdůvodnily, proč stanovisko OSPOD v dané situaci nebylo podle jejich názoru potřebné. Hlavní důvod spočíval v tom, že OSPOD by pouze potvrzoval existenci rodinných vazeb, které již byly zjištěny jinými způsoby, a to dostatečně obsáhlým dokazováním v průběhu řízení, kdy byly provedeny výsledky jak

účastníka řízení, tak i ostatních účastníků řízení, kteří byli přibráni, tedy manželky a obou dětí, což je pro přehled o rodinných vztazích a jejich intenzitě nejdůležitější. To platí v daném případě tím spíše, že byly vyslechnuty správním orgánem i obě děti žalobce. Tudíž opatřování stanoviska orgánu sociálně právní ochrany dětí k poměrům v rodině považuje i soud za nadbytečné. Děti se dokázaly vyjádřit samy, jsou ve věku 11 a 9 let. Potvrdily, že tatínka mají rády, byly by smutné, kdyby odjel, ale zároveň si pamatovaly a vnímaly, že tatínek s nimi dlouho nebyl, o vše se starala maminka a o ony jí pomáhaly. Situaci dočasného odloučení od otce tedy jednoznačně zvládly. Dcery ve věku 11 a 9 let jsou školou povinné, nevyžadují celodenní péči otce v době, kdy je jejich matka v práci, tudíž zcela vázány na něho nejsou a jsou dostatečně i samostatné a schopny fungovat pouze s matkou a zvládají i samy školu, navzájem si pomáhají, jak uváděly.

13. Druhá námitka spočívala v porušení článku Listiny základních práv a svobod, článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, článku 3 Úmluvy o právech dítěte, kdy nebyly podle žalobce náležitě poměřeny dva protichůdné zájmy, tedy zájem státu na vycestování žalobce a zájem na respektování jeho rodinných vazeb. Soud má za to, že ani tato námitka není důvodná. Naopak z výše podrobně shrnutého obsahu odůvodnění obou správních rozhodnutí nepochybně vyplývá, že správní orgány se ve svých rozhodnutích podrobně zabývaly situací žalobce a vzájemně ji poměřovaly s veřejným zájmem na dodržování právních pravidel. Na jedné straně správní orgány zjistily současné vazby žalobce na rodinu, nicméně nepřehlédly, že žalobce pro svou trestnou činnost byl poměrně dlouhodobě od své rodiny odloučen a rodiny tak ještě do nedávné doby plně fungovala bez osobní přítomnosti otce. Celkově byla posouzena rodinná situace ve vztahu i k okolnosti, že právě žalobce jako již otec dcer se dopustil úmyslného závažného protiprávního jednání, které nelze na území ČR tolerovat, kdy se dopustil zvláště závažné trestné činnosti v oblasti drogové distribuce. Závažnost tohoto protiprávního jednání dokumentuje i poměrně vysoký uložený trest odnětí svobody, který vyjadřuje společenskou nebezpečnost této trestné činnosti. Správní orgány také správně připomněly, že žalobce sám touto trestnou činností způsobil oslabení svých rodinných vztahů, zejména k nezletilým dcerám. Ve výkonu trestu odnětí svobody neměl přímý vliv, kromě telefonických kontaktů a občasných návštěv, na vývoj a výchovu dcer. A správní orgány také správně poukázaly na skutečnost, že se žalobce vrátil z výkonu trestu teprve v prosinci 2021, tedy před krátkou dobou. Podstatnou část doby, kdy tedy děti rostly, s nimi ani nebyl. Manželka vše zvládala sama, na ní jsou děti závislé finančně, také se s nimi učí. Žalobce ani nemůže pracovat a dcery zabezpečit finančně.
14. Zásah do rodinných práv v případě žalobce v souvislosti s povinností opustit území není nepřiměřený, neboť se zásadně nemusí lišit od způsobu rodinného života, jaký žalobce vedl v době výkonu trestu, tedy může si s dcerami denně telefonovat, a manželka s dcerami ho mohou v zemi původu navštívit. Obecně je možné i upuštění od vydání rozhodnutí, nicméně v daném případě pro takové řešení důvody shledány nebyly, jde o výjimečné opatření, kdyby skutečně děti byly zcela závislé na žalobci, což není tento případ. Tudíž za dané situace, jak uvedly správní orgány, se jednalo o nejmírnější možné opatření - stanovení povinnosti opustit území.
15. K žalobě předložená prohlášení žalobcových dcer spolu s fotografiemi rodinného života nezpochybňují správními orgány zjištěný skutkový stav a rozsah rodinných vazeb, které byly podrobně zjišťovány, spíše je potvrzují.
16. Soud má na základě výše uvedeného za to, že správní orgány přihlíženo na jedné straně

k okolnostem, které jsou v neprospěch žalobce, tedy zejména jeho neoprávněný pobyt a navíc jeho příčina - páčání úmyslné trestné činnosti, na druhé straně byly zohledněny i rodinné vazby žalobce. Námitka porušení § 3 a § 50 odst. správního řádu tedy nebyla shledána důvodnou.

17. Správní orgány správně poukázaly na to, že trestné činnosti se žalobce dopustil až poté, co již rodinu měl, tudíž žalobce sám vědomě upřednostnil páčání trestné činnosti před vedením rodinného života. A proto nelze rozhodnutí o povinnosti opustit území považovat za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
18. Žalobce v závěru žaloby tvrdil, že správní orgány opomenuly vymezit a učinit středobodem všech svých úvah nejlepší zájem nezletilých dcer žalobce. Soud toto tvrzení neakceptoval, neboť z výše shrnutého obsahu správního spisu je zřejmé, že se zájmem nezletilých dcer správní orgány dostatečně zabývaly a přihlížely k němu. Na druhé straně podle názoru soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně a logicky vysvětlil, že pouhá skutečnost, že žalobce má v ČR rodinu a nezletilé děti, se kterými žije, nemůže způsobit nemožnost vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území, taková podmínka není uvedena v zákoně o pobytu cizinců.
19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 6. února 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně